د واورې سړی

لنډې کيسې

ليکوال : نصيراحمد احمدي

۱۳۸۸ ل

www.ketabtoon.net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	: دواورې سړی
لیکوال	: نصیراحمد احمدي
د لیکوال تلیفون شمیره	: ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرندویه ټولنه	:مومند خپرندویه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ ل
کمپوز	: په خپله لیکوال
ډیزاین	: جمال الدین جمال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ګران کاروان صاحب ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنایت

دسهار په خره کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولي لګولې وو، سر یې کینې لور ته ځوړند و او پر تورو ګاړګوټي ویښتو یې نرۍ پرخه پرته وه.

یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وخوځاوه.

چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څېرې یې نیولې وې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.

یوه عسکر وپوښتل:

ـ څوک یې پیژنئ؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.

شېبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره لیکه لا ښکارېدله.

❊ ❊ ❊

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو ځارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.

ځارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماری کې کېښوده، بیرته پرڅوکۍ کېناست، د مېز پر سر اېښې بټن یې ټینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد، به بیره یې وویل:

ــصاحب!

ځارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. ځارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډېر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد ارږمی یې ویست، خپله پکه ککری یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې، دریېم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. ځارنوال بېرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.

دا وخت یې مبایل وشرنګېد، ځارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو، ورو یې وویل:

ــمهرباني وکړئ، ځارنوال (ب)

له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:

ــیوه مهمه خبره درته لرم.

ــامر کوئ!

ــیوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې پولیسو یو مړی وموند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځارنوال په بیړه وویل:

ــهو! یو هلک یخنۍ وژلی و.

په تیلفون کې ټوخی واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وویل:

ــپه ظاهره یخنۍ وژلی و، خو تر شا یې یو لوی جنایت پټ دی.

ځارنوال په بیړه وپوښتل:

ــتاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟

تلیفون قطع شو.

ځارنوال ژر د مېز پر سراپښې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:

ــزما دفتر ته راشئ!

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، ځارنوال دوه - درې ځله د خپل مبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو، ویې ویل:

ــغواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!

سړي کاغذ ور واخیست، په بیړه له دفتره ووت ، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی ځارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. ځارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وویل:

ــڅه درک دې ولګاوه؟

ــهو صاحب! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی یوه پېغله وه چې پوره لس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقيقې يې خبرې کړې، بيا يو ځوان په خارج کې له چا سره غږيدلی و او وروسته له هغه يوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.

څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړې ور وکتل، د برېتونو لاندنۍ تور وېښته يې په مستو سپين وو.

څارنوال وويل:

ــد بوډا په اړه يې نور څه مالومات درلود؟

ــصاحب! ويې ويل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر يوه خبره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره يې په زړه و چې بوډا کځوړنې سترګې درلودې، پوزه يې غټه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ورنه اخيستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و.

څارنوال وويل:

ــپيدا به يې کړو؟

ــصاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته يې شميره خلک ژوند کوي.

څارنوال يوه شېبه غلی و، ورو سته يې د مېز پر سر لوېدلې يوه يوه وربجه ور ټوله کړه، په غاب کې يې واچوله، ورو يې وويل:

ــرښتيا وايې، موندل يې ګران کار دی، بايد صبر وکم، شايد بيا تلفون وکي.

د څارنوال وړاندوينه سمه وخته، ماسپښين يې موبايل وشرنګيد، مقابل لوري وويل:

ــزما خبره مو زړه ته ولوېده؟

څارنوال وويل:

ــخو موږ ثبوت غواړو.

ــکيسه اوږده ده، په تليفون کې نه ويل کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــنو چیرته سره ووینو؟

مقابل لوری یوه شېبه غلی و، په تلیفون کې یواځې د موټرو هارنونه اورېدل کېدل، وروسته یې وویل:

ــخو په یوه شرط!

ــڅه؟

ــزه غریب سړی یم، ماته به کوم جنجال نه پیداکوې.

ــسمه ده، ژمنه کوم.

مقابل لوري وټوخل، بیا یې وویل:

ښاروالی ته نږدې یو کوچینی پارک دی،سباسهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.

تلیفون قطع شو.

څارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوټ سم وکاته، ویې ویل چې په خبرنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مرګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

❊ ❊ ❊

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کټارو ور هاخوا پر تور سړک یو یو موټر تېرېده.

پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بیا د پارک په شمالي دروازه کې یو سړی ودرېد، دی بوډا و، له پطلون سره یې شنه لونګۍ تړلې وه او یو پنډ زوړ جمپر یې په تن و.

شېبه وروسته یې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکۍ کېناستل، یوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وویل:

ــچرتې دې کړم.

بوډا هغه ته وکتل، بربېتو یې سپینه پرخه نیولې وه، د اوږدې پزې تیره څوکه یې سره ښکارېده.

بوډا لنډ ځواب ورکړ:

ــباید چرتې شې.

څارنوال مخ ور واړاوه:

ــخبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې یې.

بوډا یو سوړ اسویلی ویست، لاندې یې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو یې وویل:

زه کسبګرسړی یم، دېرش کاله کېږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه یم، تېره میاشت مې په یوه هوټل کې کار ونیو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګونه وي، ولایاتو ته بسونه ځي او ښه چلېږي. دا یو کوچنی هوټل دی، د شپې تیرولو ځای نه لري، خو مشتریان یې ډېر دي او خاوند یې په مزو کې دی.

بوډا غلی شو، یو سوړ اسویلی یې ویست ، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د اتو ورخو مخکې کیسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه یې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشاړه. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالګرو وې او نه هم خیره او نور ظاهري جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونیول، ده منډه وکړه او په بیړه د کباب په خوړلو بوخت شو.

دی له رنګه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:

ــولې سوال کوې؟

هلک راته وکتل، غټې تورې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:

ــوږی یم، پیسې نه لرم.

ــکور دې چېرته دی؟

هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:

ــپه ایران کې.

حیران شوم:

ــنو دلته څه کوې؟

هلک په خواشینی وویل:

ــمورِ لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او ز ما دوه وړې خوېندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو موږ د زرګونو نورو افغانانو غونډې غیر قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بیا یې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهېږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړی، خو زه په ګېډه نه یم موړ، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.

ما ور نه وپوښتل:

ــولې دلته، په افغانستان کې څوک نه لرې؟

هلک وویل:

ــنه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهېږم چې په پېښور کې اوسي، نور یې درک نه را مالومېږي.

ــنو دا شپږ ورځې دې چیرې تېرې کړې؟

ــتر پرونه یو څه پیسې راسره وې، په یوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تیرېدو پیسې یې نه رانه غوښتې، هماالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه یې له هغه ځایه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټیکه نه راتله، ځکه مې له نانوایه یوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه یوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، یو بل یې دواړو په غونډوسکو ویشتل، وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بیره د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.

د بوډا سر وځرید، یوه شیبه غلی و، بیا یې ورو وویل:

ـــهلک یوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوږ بیینه مې نه شوای وربانديې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ!

ـــڅلور خوراکه کباب!

ما نور سیخونه د انګار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د یو بل خوراک فرمایش راکړ، ویې ویل چې یو نږدې دوست یې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سیخونو کې سپین بخرکي مه پېیه! وروسته یې هلک ته پام شو، ما ته یې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ویل چې مساپر دی، له ایرانه یې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په ځیر ورته وکتل، مخ یې را واړاوه، ویې ویل:

ـــوبال لري، ډوډۍ ورکړه، بیا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بیرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غریبانو یې پام کاوه، هر سهار به یې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدایګر راتلل یو یې هم نا امېده نه پرېښوده، یو دوه اوغانی به یې ورته نیولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به یې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غریبانو ویشله.

هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښینه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هیڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوښې مې پریمینځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سیخونو وپېیله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ ولید، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغړېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځینې قاچاقبران پیژني،هر څه به سم شي.
هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.
مور تر ناوخته ویښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخا رۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې یې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخا رۍ تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې پرېووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مساپر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنۍ لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.
بوډا غلی شو.
څارنوال په بیړه وویل:
ـبیا؟
د بوډا شونډې و خوځېدې:
ـ یوه شورماشور مې سترګې رڼې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نیولې وو، سپکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپورې يې ور ته ويلې، خو هوټلي غلی و، هيڅ يې هم نه ويل او سر يې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بېړه ولاړ شو، بوټونه يې په پښو کړل، خو کله چې يې د دروازې دستګير ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بيا يو کړنګ شو، لويه شيشه دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا راننوته.

بوډا غلی شو.

څارنوال وويل:

ــدا يو لوی جنايت دی، دا پست هوټلي بايد سزا ووينې، بايد.

بوډا وويل:

ــما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهيږئ.

څارنوال وپوښتل:

ــغواړې چې چيرته لاړ شې؟

ــ نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وويل، زه يو تکړه اشپز يم، روپۍ کمه يا ډېره، کار پيداکولای شم.

څارنوال وويل:

ــخو که تاته ضرورت پېښ شو بيا به دې چيرې پيداکوم؟

د بوډا شونډې وخوځېدې:

ــتا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پيدا کوې.

څارنوا ل وخندل:

ــزه په خپله خبره ولاړ يم، خو دا زما وظيفه ده، بايد د شاهد ادرس ولرم.

بوډا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره ولیکه، قول دی، که مې کار ومونډ، په تیلیفون کې دې خبروم.

ښارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخیستل.

شېبه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و، د ونې پر یوه لوڅ ښاخ یو کارغه ښکارېده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

❊ ❊ ❊

ماسپښین دوه بجې وې، ښا رنوال پر یوه خیرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز ایښی له تورو چایو ډک ګیلاس یې ور پورته کړ، هوټلي ته یې وکتل، ده د ټایپ د یوې جړ شوې کستې راوتلې کولمې خلاصولې.

وروسته یې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې یوه ځوانکي پر تېرو سیخانو غوښه پېیله. نور هوټل تش و.

ښارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او ښارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو یې وویل:

ـڅه شی غواړی؟

ښارنوال د لا س په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کینې.

هوټلي حیران شو.

ښارنوال جیب ته لاس کړ، یو کارټ یې راویست، د هوټلي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:

ـښارنوال (ب)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوټلي رنګ والووت، پر څوکۍ کېناست او څارنوال ته يې په وېره وکتل.

څارنوال ورو وويل:

ـکاروبار دې څنګه دی؟

هوټلي وارخطا شو:

ـصيب! ښه دی، ګذاره کوي.

څارنوال له چايو غوړپ وکړ، شونډې يې و خوځېدې:

ـيو څو پوښتنې درنه کوم.

ـامر کوئ ، صيب!

ـتا څو ورځې مخکې يو ميلمه درلود.

هوټلي په ماته ګوډه ژبه وويل:

ـصيب، زه، زه خو ډېر ميلمانه لرم، ته، ته کوم يو يادوې؟

د څارنوال شونډې وخوځېدې:

ـخو ته د شپې ميلمه نه لرې.

د هوټلي رنګ سور شو.

دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، يوه يې وويل:

ـدوه چايه، څو روپۍ شوې؟

ـپنځلس اوغانۍ

هغه د مېز پر سر پيسې کېښودې او دواړ ه له هوټله ووتل.

څارنوال پسې وکتل، هوټلي ته يې مخ ورواړاوه، په ملنډو يې وويل:

ـپه زړو شيشو کې دا يوه شيشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړېده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوټلي پرتخت ناست څوانکي ته وکتل، له هغه نه يې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته يې خارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې يې وريږدې او په لړزانده غږ يې وويل:

ــماته شوه.

ــڅنګه؟

هوټلي چيغه کړه!

ــ له ما څه غواړې؟

خارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، خارنوال وويل:

ــته ډېر پست سړی يې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې يې په برستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې! هغه مړ دی، يخني وژلای.

ــدا دروغ دي.

ــزه شاهد لرم، زوړ کبابي.

هوټلي په بيړه ولاړ شو، منډه يې کړه، خو خارنوال تر لمنې ونيو، سړی پړمخې ولويد، سر يې پر يوې څوکۍ ولګيد او له تندي يې وينه روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

❊ ❊ ❊

ځارنوال (ب) په خشکه وویل:

ــاقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و.

هوټلي سرې لاړې تو کړي، څارنوال ته يې وکتل، شونډې يې وخوځېدې:

ــنه، ما هيڅ نه دي کړي.

ځارنوال تر ګرين ونيو، ورو يې وويل:

ــتا زه نه يم پيژندلی، ما د ډېرو مجرمينو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.

هوټلي څه ونه ويل.

ځارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې يې څو ګامه واخيستل، ودر بد، سرې ته يې وکتل ، په کاوړ يې وويل :

ــته د بخښلو نه يې، تا جرم کړی، يو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ يې، پوهېږې، ته به پانسي شې.

هوټلي ولړزيد. سره سا يې واخيسته ، ورو يې ويل:

ــراځه، يوه معامله سره وکړو.

ځارنوال په حيرانی ورته وکتل.

د هوټلي شونډې وخوځېدې:

ــزه يې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟

ځارنوال وويل:

ــد مقصد خبره کوه!

ــګوره، د هلک دوسيه تړل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه يخنی وژلی، ته دوه لکه اوغانی واخله او ما خوشی که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څارنوال سترګې رڼې راوختې، ټيټ شو، هوټلي يې تر ګرېن ونيو، په خشکه يې
وويل:
ـــته ماته رشوت راکوې؟
هوټلي وارخطا شو.
څارنوال يوه شېبه غلی و، بيا يې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و، وروسته يې
هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته يې خوله ورنږدې کړه، ورو يې وويل:
ـــزه دومره احمق نه يم، پوره پنځه لکه!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د دلوې د میاشتې لومړی مازدیګر و چې اسمان سپینو وربځو ونیو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوټې سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر ګڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړې کړل، خلق یې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید، خدای (ج) ته یې د اورښت د دریدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونیو، نوي سانتیوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پټی، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر ځنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه.

په کلیوالو کې یو پردی سړی هم ښکاریده، دی یو ژېړ مازدیګر کلي ته راغی، شل دېرش افغانۍ یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندې ووت، واوره په شدت سره اورېدله.

بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډېر نه غږیده، غلی سړی و، چورتونه به یې وهل، خو کله کله چې به د واورې بخرکې غټې شول، د ده سترګې به وځلېدې، په خبره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به یې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پیل کې به د بوډا دا شکرونه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوږونو ښه لګېدل، خو وروسته یې کلیوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځینو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.

دوئ به په ټیټ غږ ویل " بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوخانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسیږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله. " بل به په ملنډو ورغبر ګه کړه: "څه یې کوې! ځمکې به یې ډېرې وي ".. ماشومانو هم "د واورې سړی " نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به یې خوند اخیست او پټ پټ به یې خندل.

په پنځم سهار واوره ودرېده، کلیوال بامونو ته وروختل او د درېیم ځل لپاره یې واوره واچوله، خو کله چې ستړي ستومانه جومات ته راغلل، اوربښت بیا پېل وکړ. بوډا تاویدونکوسپینو بخرکو ته وکتل، په خوند یې وویل:

ــمه کوه! مه کوه چې اووري!

دې خبرې ځینو سترو کلیوالو ته خوند ور نه کړ، یو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه یې وویل:

ــ کاکا! څه دې پکې لیدلي دي، کرار پروت یې، دا ځل به دې یوه بام ته ور وخېژوم، بیا به دا خبره ونه کړې.

یوه بل په ملنډو ورغبر کړ:

ــ څه یې کوې ، ځمکې به یې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.

په دې خبره څو ځوانانو وخندل.

بوډا یوه شېبه غلی و، مایې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړېدلې، وروسته یې یوې ترخې خندا شونډې سره وبړې کړې ، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـبچیانو! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اویاوو کلونو ته رسیدلی یم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لوږې به نه مرو،خو زه دا سپین بخرکي د بل څه لپاره غواړم.

بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل،هغوئ حیرانې سترګې ورته نیولې وې، بیرته یې سر وځړید ، یوه سړه ساه یې واېسته، په خوابدي غږ یې وویل:

ــ تېر ژمی واوره کمه اووریده، یواځې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د کلیو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، پښه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اووریدې، زما ځوان زوی یې را وویشت او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره ووریږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلې نه شي او څو ورځې د وینو د توېدلو مخه ونیسي.

پای

د خیر کار

د ورځپاڼې مدیر راته وویل:

ــد دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا یو امتحان وګڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرت مې خته شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، یوه ملګري ته مې تلیفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پیداکېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښین قضا ټاکلي ځای ته ورسېدم.

په یوه مساپرخانه کې مې کوټه ونیوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، خړ دوکانونه وو او خلک کم ښکارېدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګۍ تړلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:

ــداسې څوک مې په کار دی چې دخیر یو کار یې کړی وي.

سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:

ــسپین وغږېږه، مطلب دې څه دی؟

ــمانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.

سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.

په خبره کې ورولویدم:

ــموسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړيدي؟

نېغ یې راته وکتل، تندی یې تریو شو او په خشکه یې وویل:

ــلیونی خو به نه یې؟

خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپېه و دریدم، بیا د خوراکي موادو د خرڅولو یوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پیسې شمیرلې، له سلام وروسته مې خپله کېسه ورته تېره کړه، برګ یې راته وکتل او ویې ویل:

ـحکومت څه بلا وهلی چې په خلکو یې جوړوې، ځه بابا له کاره مې مه باسه.

نامېده مساپرخانې ته راستون شوم.

یوه شپېه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د یوه شل، دېرش متره غوړ او خیرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمایش ورکاوه او ځینو نورو قابلي پلو غوښت. یواځې څلورو سپین ږیرو ته د ښوروا کاسې اېښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت یې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه یې پوه شوم چې حج ته روان دي.

زه هم دوئ ته نږدې په یوه خالي ځای کې کېناستم، وریجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپین ږیرو ته ورنږدې شوم، د طبعې خلک راته واېسېدل، و مې ویل:

ــزه په داسې چا پسې ګرځم چې دخیر یو کار یې کړی وي.

یوه وویل:

ــڅه یې کوې؟

ــغواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ایښی، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.

د خندا غږ پورته شو، څلورو واړو ښه شپېه و خندل، وروسته یوه له نصوارو په ډکه خوله وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــبېکاره دې بولم.

یوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راو اېستل، د څادر پیڅکه یې پرې تېره کړه، بېرته یې د وریو پر سر کېښودل، ورو یې وویل:

ــهسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.

مخ مې ور واړاوه:

ــ خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زیاتره یې په بهر کې دي او ښه عاید لري.

ــ ته سم وایې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار یې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله یې پیداکړیدي، زحمت یې ایستلی، خلک په بلا وهې، څه یې کوې؟ هه!

زه غلی شوم، دوئ یوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روا ن شول.

خواشینی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې یو سړی تر څنګ کېناست، له رنګه تور و، په غاښونو کې یې خلی واهه، ورو یې وویل:

ــما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټړ لرم، ډېر وطنونه مې لیدلي دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.

په حیرانی مې وپوښتل:

ــولې! په ټوله سیمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته یې خیر ور رسیدلی وي؟ دلته خو پیسه داره خلک ډېر دي.

سړي هوټلي ته ورغږ کړل! ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــچای درته راوغواړم؟

ــهو

ــشین که تور؟

ــفرق یې نشته

هوټلي ته یې مخ ور واړاوه، چیغه یې کړه!

ــدوې شنې

وروسته یې راته وکتل، ورو یې وویل:

ــپه دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وویل، که په ټول ولایت کې وګرځې داسې ځوک به ونه مومې.

سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکټ) جېب ته یې لاس کړ، سګرټ یې راو ایستل، قوطی یې راته ونیوله او ویې ویل:

ــسګرټ؟

د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه یې څکوم.

ده یوه سګریټ ته د اورلګیت دانه ونیوله، له خولې یې سپین لوګی ووت او ویې ویل:

ــ پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، یوه بله به درته وکم، هر یو یې دوه درې موټره لري، نور خیر یې ونه رسید، خوکلیوته غزیدلي ټول سړکونه یې خراب کړل.

خواشیني مې نوره هم ډیره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په یاد مې شو، تېر منی مې یوه ځای ته مساپر یوړل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خیر سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه کیندلې، ټول کلیوال اوبه ورنه وړي.

په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.

موټروان وویل:

ـخو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل غواړي.

په بیړه مې ووبل:

ـپروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.

د شپې تر ناوخته ویښ وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې لید.

سهار وختي دموټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سټړو لارو مزل وکړ او غرمه د و لایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونیو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمایي اوسیدونکو د څنباک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله،خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچینی خبره وخوړل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته اوبه نه ورکوي.

حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترګې مې ډکې ډکې کیدې،   خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

کېله

اووه کلنې نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې سترګې ور واړولې، هغه د کراچۍ (ریړۍ) پر یوه څنډه ناست و، پښې یې ځړېدلې وې او خپلو پلاستیکي شکېدلو چوټو (څپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کېلې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ور وغځاوه، خو په خيرنو ګوتو يې يوه نرۍ لښته ولګېده او په بيړه يې لاس ور ټول کړ.

بوډا چيغه کړه!

ــمه!!!

نجلۍ مخ واړاوه، ګنې ګونې ته يې وکتل، خلک يوې او بلې خوا ته روان وو، يوه ماشوم آيسکريم ته ژبه را ايستلې وه او په خوند يې څاټه.

بيا يې ترخنګ يوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د يوې غټې کېلې پر يوه تور ځای يوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلۍ له ځان سره وويل:

ــکاشکې چې بمبره وای!

دا وخت يې د خپل نيکه غږ واوريد:

ــګوره بچوا! دا کېلې د خرڅلاو لپاره دي، که يې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان يو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ يې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو يې چخړي را ايستلې وې او په زنه پوري يې څو تاره سپين وېښته ځړېدل.

نجلۍ په خوابدي غږ وويل:

ــوږې يم!

بوډا يو سوړ اسويلی ويست، خوله يې خبرو ته جوړوله چې ترخنګ يې يو کړنګ شو. د تلې (ترازو) يوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځيده او د سړک څنډې ته په يوه خوسا ډنډ کې ړنګه شوه. بوډا په بيړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت يې کراچۍ ټېله کړه، څنګ ته شو او پياده رو ته نږدې يې کراچۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودروله. نجلی هم په لاس کې نېولې څپلۍ ببرته په پښو کړې، یوه ترافیک ته یې اشاره وکړه، نیکه ته یې وکتل او په سترې غږ یې وویل:

ــده ولې په خلکو پسې لښته را اخیستې ده؟

د بوډا خړې شونډې وخوځېدې:

ــځکه چې کراچیو د موټرو لاره بنده کړېده.

ــنو خلک ولې وهي، هاغه هلک ویني! ژاړي، تله یې په اوبو کې پرته ده.

بوډا غلی و.

نجلی کېلو ته وکتل، په کوچنیو او مړاوو کېلو کې یې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نیکه ته یې وکتل او په خواره خوله یې وویل:

ــیوه کېله را واخلم!

بوډا غلی و.

نجلی څه ونه ویل، خو شېبه وروسته یې د نیکه پوست غږ واورید:

ــقول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، یوه یې ستا.

نجلی کیڼ لور ته وکتل، نورو میوو پلورونکو چیغې وهلې او په لوړ غږ یې روان خلک د میوو اخیستلو ته وربلل.

نجلی خپل نیکه ته وکتل او ورو یې وویل:

ــته ولې چیغې نه وهې!

بوډا چیغه کړه!

ــکېلې واخلئ، کېلې! ارزانه شوې، درجن په څلوېښت اوغانۍ!

دا وخت ټوخي واخیست او غلی شو.

نجلی وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــځلوېښت اوغانۍ ډېرې روپۍ دي؟

بوډا هغې ته وکتل :

ـــهو، بچوا د پنځو ډوډیو بیه ده.

ـــنو دا کېلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟

بوډا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په ټیټ غږ یې وویل:

ـــاصلې بیه یې دیرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ویشت راته جوړې کړي، بیا هم په ګټه کې یو، خو ګوره بچوا دا تجارت دی، بیه به ورو ورو را ټیټوو.

داوخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې، ځوان د کېلو بیه وپوښتله، بوډا په بېړه وویل:

ـــځلوېښت اوغانۍ.

ځوان روان شو.

بوډا پسې ناره کړه!

ـــپنځه دېرش! راشه! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او شېبه وروسته یې پلاستیکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.

د نجلۍ په تندي کې یوه نرۍ ګونځه پیدا شوه. د کېلو پلورونکي ته یې په کرکه وکتل. هغه پیسې شمیرلې او تندی یې ورین ښکارېده.

نجلۍ یو غږ واورید:

ـــدرجن په څو دی؟

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بېړه وویل:

ـــپنځه ویشت.

بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې یې غوسه ښکارېدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي د يوې پلاستيکي کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وويل:

ــلويه که وړه؟

ــچې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ ستر ګې وځليدې، په بيړه يې کېلو ته وکتل، مخکې په نښنه کړې کېله يې ور واخيسته، بوډا څه و نه ويل، سړی د کېلو په شميرلو بوخت و چې يوه په عمر پخه ښځه يې تر څنګ ودريده. هغې په غوسه وويل:

ــڅه کوې! دا هم کيلې دي! ميلمنو ته مې شرموې که څه!

سړي کيلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره يوځای روان شو. بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، ستر ګې يې نه رپيدې او په وېره يې خپل نيکه ته کتل.

بوډا يوه شېبه غلی و، بيا يې شونډې يوې خوږې موسکا سره وبېږې کړې او په مينه يې د نجلۍ پر خړو او خيرنو ويښتو لاس تېر کړ.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسپنه

موټر ودرېد، مساپر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټایر ته کتل.

شاوخوا مې سترګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو، په لمنو کې يې خام کورونه خوځېدل، حرکت يې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.

ګرمي ډېره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.

شل- يو نيم شل ګامه لېرې، د سړک د تورې ليکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مساپر هغې خواته روان وو، زه هم ورسره ملګرى شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، يوه دوکان ته ور ننوتم، يو بوتل اوبه مې واخيستې، هوا دپه وه، بېرته د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيورې ته ناست ول، دوئ هندوانه خوړه او تر څنګ يې په ډېران کې يوې تورې خرې خوله وهله...ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خيرن وو، څپولې ويښته يې درلودل او په سپېرو څېرو کې يې تر خولو را تاو شوې لنډې ليکې ښکارېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به یې لاسونه خولو ته کړل، له خیرنو ګوتو به یې سرې اوبه وڅڅیدې. وروسته یې په هندوانه جنګ شو، هلک د نجلۍ څنګ ته لاس ور واچاوه، هغې چیغه کړه، پر ځمکه یې ګوتې وتپولې، یوه وړه تیږه په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنې پرېښودې، سر یې ټیټ کړ او تیږه زما پر ورانه ولګېده.

دواړه غلي شول.

ومې ویل:

ــولې جنګ کوئ؟

سرونه یې وځړېدل، یوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.

خرې ته مې وکتل، له خولې تېرې اوسپنې راوتلې وې.

د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېدا!

ــسوکه سوکه یې خوره!

سترګې مې ورواړولې، نجلۍ ته یې برګ برګ کتل. ..له هلک نه مې وپوښتل:

ــدا دې څه ده؟

پر ته له دې چې راته وګوري، شونډې یې وخوځېدې:

ــخور

ــنو بیا یې ولې وهې؟

کوم ځواب مې وانه ورېد.

و مې ویل:

ــچېرته اوسی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلی د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومې پوښتل:

ــنو دلته څه کوئ؟

نجلی خرې ته وکتل، په وړه ژبه یې وویل:

ــاوسپنې مو راوړي، خرڅوو یې.

خرې ته ورنږدې شوم، څولی د مرمیو له پوچکو، تېرو چړو او د چاودلو راکټونو له کړیو ورو اوسپنو ډکه وه.

ومې ویل:

ــدا مو له کومه کړې؟

دواړو یوبل ته وکتل، هلک وویل:

ــڅو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنګ و، دا مو له هغه ځایه راټولې کړې.

نجلی په خبره کې ورولوېده:

ــدرواغ مه وایه! دا خو مو د ابو له کلا راوړي.

ومې ویل:

ــله هرځایه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کیدای شي کوم ماین یا روغه مرمی پکې وي.

دواړه یوبل ته موسک شول، د هلک شونډې وخوځیدې:

ــمور یې پېژنو، دا ډېر وخت کیږي چې دا کار کوو.

په حیرانی مې وپوښتل:

ــډېر وخت!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک د غره په لمنو کې پرتو کلیو ته اشاره وکړه، په خوند یې وویل:

ــهلته هر وخت جنګونه وي، طیارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.

یو ځل مې بیا اوسپنو ته وکتل، یوه تېره چره په وچو وینو سره وه، په حیرانی مې وویل:

ــدا مو له کومه کړه؟

د هلک غږ مې واورېد:

ــد یوه پسه په ورانه کې بنده وه.

نجلی په خشکه وویل:

ــدرواغ وایي! د یوې ښځې له نسه یې راوابسته، هغه مړه وه.

بدن مې زیږ شو، یو دروند غږ مې واورېد، دوه ټیټې هلیکوپترې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځیر ځیر پسې کتل، هلیکوپترې د غره خواته ګړندی روانې وې، موټړوان هارنونه وهل.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې ځنځیر وشرنګاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوټې ووت. څو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته راننوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېیلي ژېړ پیاز را ځړېدل.

دوئ ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځیدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتی په جېب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړی رانه خلاصه کړي.

ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندی ورته تریو کړ، خو ددوئ تمه نه رانه خته.

زړه مي په تنګ و، بیا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.

چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بیړه حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو ځنو ونیو. او دوو نورو هم په بیړه بیړه لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوټه کې يو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.

دې ننداري ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګرې په وره کې ښکاره شو، دهغه يوې چيغې ماشومان غلي کړل:

ــووځئ دسوډر زامنو!

ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ يوه توره چاېجوشه کېښوده. د پيالو د ډکولو پر مهال يې په خندا وويل:

ــباد له ډېره وخته!

ما وخندل:

ــڅنګه يې کيې؟ ښاري ژوند دی. مصروفيتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغې د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.

په خبره کې راولوېد:

ــاو فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه ياره دې هم يو احوال واخله.

ومې خندل:

ــهمداسې ده.

يوه شېبه غلی وم، خو بيا مې په خندا وويل:

ــوه هلکه! دوهم واده ته دې څنګه زړه ښه کړ؟

ده يو سوړ اسويلی ويست:

ــڅه يې کيې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.

حيران شوم:

ــڅه مجبوري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خواشینی یې وویل:

ــکږه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

خوله مې وازه پاتې شوه:

ــڅه کیې ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!

ده وخندل. ژېړ غاښونه یې ښکاره شول او خړې شونډې یې وخوځیدې:

ــزوروره! خدای دې دسړو کمی نه راولي.

ومې ویل:

ــولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووایه او دکار خلک ورنه جوړ که.

خندا یې زور ونیو:

ــته هم اجبې خبرې کوې. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کیدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟

حیرانتیا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ اوزیاته یې کړه:

ــډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.

په حیرانتیا مې وپوښتل:

ــڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بیا دجنجالونو یې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.

داخل یې په زوره وخندل. په اوږه یې لاس راکېښود او هماغسې یې په خندا کې وویل:

ــای ساده ګله! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه غلی شو. پټکی یې له سره لیري کړ. په خپلو تورو ښځو کې یې ګوتې تېرې کړي او په جدي لهجه یې وویل:

ـکه خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکاربزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په خندا یې وویل:

ـتل اوږد فکر وهه ! چې سړي مې ډېر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودرېږي؟ هه!!

پای

قاتل

((یو قاتل په اعدام محکوم شو!))

دا عنوان د ورځپاڼې په لومړی مخ کې لیکلی و.

نوره لیکنه مې ولوسته:

(c) ketabton.com: The Digital Library

((تېره میاشت یوه بېسواده کلیوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانی
وویشت، ډاکټر پر سر ولګېد، ځای پر ځای یې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته
پرته پولیسو ونیو، پرون یوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپانه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وویل:
ـآفرین! دې ته وایي عدالت، دا وحشي باید خپله سزا ووینې!
نور مې سر پسې ونه ګرځاوه. ورې وم، کانتین ته لاړم، دیوه برګر فرمایش
مې ورکړ، تیارېدا یې دوه ـ درې دقیقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری
مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس یې راوغوښتل، ورځپانه یې پر
میز وغوړوله، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
دا خبر دې لوستی دی؟
سترګې مې ورواړوولې، ګوته یې پر هماغه عنوان اېښې وه:
((یو قاتل په اعدام محکوم شو!))
ورو مې وویل:
ـهو ! عدالت باید همداسې وي!!
دی یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ورور یې راغلی و، ویل یې چې وکالت یې په غاړه واخلم! دوی دبلې
محکمې غوښتنه کړې!
یوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برګر راته ونیو. خوند یې بد نه و، خو
ترشي یې ډېره پکې اچولې وه.
په ډکه خوله مې وویل:
ـنوڅه ته ګورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې وخوځېدې:

ــنه شم کولای!

ومې خندل:

ــغوږه ګوله نه ده، که ځنګه؟

ويې ويل:

ــنه! ښې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسيې راته پرتې دي!

داوخت يې ناره کړه!

ــچپس نه شول، د غوايي غوښه شوه!

د هلک غږ مې واورېد:

ــدا دی له کړايي مې راويستل!

ملګري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

ــپه دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟

ځواب مې ورکړ:

ــهيڅ! بېکاره يم!

ويې ويل:

ــنو ځه ته ګورې! دا دوسيه ته واخله!

د هغه وړانديز مې خوښ شو، دقاتل دوروړد مبايل شمېر ه مې ورنه واخيسته، بر ګر مې وخوړ او په بېړه پورته دفتر ته وختم.

❊ ❊ ❊

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه اوږد او تنګ دهلېز کې په یوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سمیټي دیوالونه وو، سوړ بوی ترې لتهېده...عسکر ښي لورته وګرځېد، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخیستل... زینې ښکته شوې وې، لاندې ښوړ شوم، تپه تیاره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وویل:

ـدې خواته!

ور مخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تیارې سره اشنا شوې، یوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دریڅه یې درلوده، په دریڅه کې پنډ سیخونه ولاړ ول.

عسکر وویل:

ـیو پاو وخت لرې!

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، یو ه سړي تر ځان پټو تاو کړی و، غولې ته یې وچې سترګې نیولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:

ـزه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسیه له سره غور وشي.

ماتله شوم، خوسړي کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.

ورو مې وو یل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــګوره! مورې دومره وخت نه لرو! زه ستا وکیل یم، په محکمه کې باید له تا
څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول باید په
خبره پوه شم، کیسه څه وه؟ تا ولې ډاکتر وواژه؟
نېغ یې راته وکتل...پوخ ځوان و، سترګې یې پړسېدلې ښکارېدلې، ګڼه
توره ږیره یې درلوده، لونګۍ یې تړلې وه.
ورو یې وویل:
ـــڅه ګټه به وکي؟ ما...
په خبره کې ورولوېدم:
ـــدا قانون دی، ته د دوهمې او درېمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به
هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قید واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق
نه کوي، ژوندی خو به یې!
ویې خندل، خو خندا یې ډېره ترخه وه.
حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وویل:
ـــتا ولې د ښار مشهور ډاکتر وواژه؟
خندا یې زور ونیو، ښه شېبه یې وخندل، ما په حیرانۍ ورته کتل، سړی د
اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته یو دم غلی شو، ورو یې
وویل:
ـــهغه قاتل و!
په حیرانۍ مې ورته وکتل، ومې ویل:
ـــته څه وایې؟! هغه د ښار مشهور ډاکتر و، ښه نوم یې درلود، په عزت
یادېده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه یې راته وکتل، وروسته یې یودم وخندل، په ملنډو یې وویل:

ــځه وکیل صیب! ځه! زما غم مه کوه! نه مې یې په کار!

دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وویل:

ــزه له ډېرو مجرمینو سره غږېدلی یم، خو ته په ټولوکې ناپوه یې، په خپل خیر نه پوهېږې!

له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پایڅې ونیولم، ورو یې وویل:

ــکېنه! دومره تېزي مه کوه!

کېناستم.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:

ــزه دهقان سړی یم، په چا مې کار نه درلود، یوه ګوله وچه، لنده رارسیده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.

دوه میاشتې مخکې مې د ژنې زوی په ګېډه درد شو، اول یې درد کم و، دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته یې له درده ټوپکې شروع کړې، مور یې بادیان ورته وټکول، ، توده خښته یې پر نامه ورکېښوده، د کلي له ملا یې تاویز ورته راوړ، خو ګټه یې ونه کړه، هلک لټ په لټه اوښت، ټوله شپه ترې راګرځېدو، مور یې ژړل، تر سهاره ویښ وو.

په سپېده چاود کې مو ګاونډیان خبر کړل، له بل کلي یې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته یواځې یو ډاکتر و، د غاښونو ډاکتر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو، پوره یوساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښارته راورسیدو، په یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښته وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.

سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دریځې په تته سپینه رڼا کې یې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل:

هلک مو په یوه اوږده ځوکۍ څملاوه، ډاکټر یې سرته ودرېد، د هلک ګېډه یې څو ځله کېکاږله...وروسته یې د هغه له مټه وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم!

هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه یووړې، بېرته پورته وختم، ډاکتر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:

ــهلک اپنډکس دی،. باید ژر تر ژره عملیات شي.

بیا یې یو کاغذ راته ونیو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی،لاندې دواخانې ته ورشه!

په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستیکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکتر بل کاغذ راته ونیو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.

ډاکتر وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانۍ تحویل کړې!

خوله مې وازه پاتې شوه، په بیړه مې خپل جېبونه ولټول، یو نیم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.

په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لټ په لټه اوښت، مور یې ژړل...

له مور سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، یواځې دوه نیم زره اوغانۍ برابرې شوې.

بېرته ډاکتر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت...په خواره خوله مې وویل:

ــډاکتر صیب! له مور سره یواځې دوه نیم زره اوغانۍ دي.

برګ یې راته وکتل

د خواست په ژبه مې وویل:

ــخیر دی، ته عملیات شروع کړه! زه به له کلي پیسې راوړم.

پرته له دې چې راته وګوي، ورو یې وویل:

ــکاکا جانه! دا شخصي کلینیک دی!

غوني مې زیږه شول، ډاکتر مې تر خرېلې زنې ونیو، هغه شاته شو، په خشکه یې وویل:

ــته ولې نه پوهېږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پیسو دي.

له دې سره یې ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

ــوخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته ورشم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هلک چیغه مې واورېده...کېناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه یو ګام شاته شو، لاړ، خپله سپینه چپنه یې ویسته، بکس ته یې لاس کړ، تر مخ یې ودرېدم، په خواره خوله مې وویل:

ـد خدای له پاره! درې، څلور ساعته وروسته دې پیسې وغواړه،خو...

په خبره کې راولوېد:

ـ ته ولې نه پوهېږې! وخت مه ضایع کوه! لاړ شه او هلک یوه دولتي روغتون ته وسوه!

داوخت یو تیلیفون ورته راغی، له سلام وروسته یې یودم وخندل، په خبرو خبرو د ورسی خواته روان شو.

په بیړه دهلیز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترګې یې سپینې راختلې وې، لنډه لنډه ساه یې وهله...

د ګاونډیانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونیو، پر زینو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتني سیټ کې پرېیست، په بیړه دواخانې ته ورغلم، د یوه نږدې دولتي روغتون ادرس یې راته ولیکه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې یې سپین ځګونه توېدل، موټر ته مې وکتل، یوه ګاونډې زما د زوی ژامه ورتړله...پر سترګو مې تیاره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې درونډ و، منډه مې کړه، پر زینو وختم، ډاکټر له شیشې څخه د باندر کتل، په تیلیفون کې یې خبرې کولې، خندل یې....لړمون مې اور واخیست، د مېز پر سر یوه سګرټ دانۍ ایښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واېسېدله، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سګرټ دانۍ مې پورته کړه، ټول زور مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښي لاس کې راټول کړ، سګرټ داني د سړي پر ککرۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپينې سترګې راواوښت.

سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترګو يې رڼې اوښکې روانې وې...وروسته يې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ يې وويل:

ــقتلونه مختلف دي، څوک يې برالا وژني او څو ک يې هم؟!!!

سړي يودم وژړل او خبرې يې پرې شوې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره

ما ډېرې وېرېدلې خيرې لېدلې دي، خو کلونه ووتل، يوه څېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.

داپخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچينی، خو ښه مې په زړه دي، بدنې او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پريمينځل. نيکه هډور سړی و، نه مې هېرېږي، چنګ برېتونه يې لرل، چونډاره کوچيانی کميس به يې اغوست او سپينې ځنې به يې له وربښمينې ژېړې لونګۍ راوتلې وې.

يو ماخوستن نيکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به ميلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وايه، خو په اصل کې د کليوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.

په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نيکه سره يو ډنګر سړی ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونډۍ ږيره يې درلوده او ګولې ته به يې خوله تر اندازې زياته خلاصوله.

دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې يې کولې او کله کله به يې خندل. له غرېدا پوه شوم چې سړی له ليرې راغلی او نيکه له پخوا پېژني.

دوئ تر ډېره له يوې او بلې وغږېدل، بيا د دروازې کړپ شو، تره مې له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د ميلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره يې نيولې وه، په وېره يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــزه دلته نه شم وېدېدای.

نیکه په حیرانۍ ورته وکتل، د میلمه شونډې وخوځېدې:

ــته خو پوهېږې! زه بدي لرم.

نیکه وخندل:

ــهیڅ خبره نه ده، دلته په امن کې یې، درې شواروزه لار دې وهلې، بیا هم وېرېږې!

د سړي تندي ګونځې پیداکړې، په خواره خوله یې وویل:

ــد خدای له پاره! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.

سړی یوه شېبه غلی شو، وروسته یې نیکه ته وکتل، د خواست په ژبه یې وویل:

ــتا بدي نه ده لیدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی

بوډا وویل:

ــته يې نه پېژني! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښاپست يې نوم درلود، تورپېکی نومېده. پر هغې مين و.

يوې ښځې په بيړه پر خپل مخ پوړونی ورکش کړ، لېوني ته يې وکتل، په ډېران کې يې ګونډې وهلې وې، څپولي ږيره يې درلوده، ګرېن يې شکيدلی و او له کثافاتو يې د سيروم کڅوړې او پلاستيکي ستنې ور ټولولې.

د ښځې سترګې له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره يې لېوني ته وکتل، بيا يې د ټکری له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې ګامه لېرې د يوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته يې په يوه تېرېدونکي سړي پسې ، چې سپينه چپنه يې اغوستې وه، چيغه کړه!

ــډاکټر صيب! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسيږي؟ ټکنده غرمه دې کړه!

سړي کوم ځواب ور نه کړ.

بوډا په لوړ غږ وويل:

ــمرداره مو کړه!

سړي په غوسه ور ته وکتل، څه يې و نه ويل او کلينيک ته ننوت.

د بوډا تر څنګ ناست ځوان وويل:

ــسړی دې يوه روپی کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا څه ونه ويل ، له ځمکې يې يو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د ليکو پر ايستلو بوخت شو.

د ځوان شونډې و خوځېدې:

ــښه ځواني يې ده.

د بوډا تندی تريو شو، په خشکه يې وويل:

ــخود نوا د ورځې درې څلور شله مريضان ګوري، سل اوغانی فيس اخلي، لمر يې نه دی لېدلی، ته زموږ غوندې کولبه پرې و کړه، بيا يې ګوره چې د پالېز ډارونکی ورنه جوړيږي که نه؟!

ځوان په خبره کې ور ولوېد:

ــڅه بابولاله وايې! ليونی در يادوم، ته ورته وګوره، هډور ځوان دی.

ښځې بې اختياره له خپل غوږ څخه وېښته ليرې کړل.

بوډا وويل:

ــاوس خو لکه لوټه خړ پړ ښکاري، که تا په ژېيتوب کې لېدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی!

ځوان يوه شېبه غلی و، بيا يې د خپلي سدری جيب ته لاس کړ، شنه پلاستيکي وړه کڅوړه يې راوښسته، يوه چونډۍ نصوار يې تر ژبې لاندې کړل، ورو يې وويل:

ــنومره دې څوومه ده؟

د بوډا تندي ګونځې پيدا کړې:

ــنه پوهيږم، نوم يې وليکه، خو وخت ډېر ووت.

وروسته يې دوو دريو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:

ــدوئ تر ما مخکې راغلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان نصوار تو کړل، خاورې يې پرې واړولې، ليوني ته يې وکتل، ويې ويل:

ــ ته يې کيسه راته وکه!

بوډا يوه شېبه غلی شو، ښځې رډې سترګې ورته نيولې وې، وروسته يې وويل:

ــ درته و مې ويل چې د تور ملک په لور مين و، پلار يې نه ورکوله،نجلۍ يې د بل يوه په نامه کړه، دی هم ليونی شو، بس!

ــنو مينه څوک ليونی کولای شي؟

ــنه پوهېږم، ورشه! ليونی به درته ووايي!

دا وخت د کلينيک په دروازه کې يوه تن چيغه کړه!

ــد ملک تور لور، تورپيکۍ!

چا ځواب ور نه کړ.

سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه!

ــد ملک تور لور تورپيکۍ!

دا وخت يوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او ړو ته خندا ورکړ، ښځې ټکان وخوړ، په بېره يې ورته وکتل، نجلۍ وويل:

ــمورې! نوم دې نه اورې! نوبت دې دی.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:

کاغ، کاغ، کاغ...

بېرته یې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښویې زور وکړ، له تېرې پرښې پورته شو، لاندې یې په دره کې د ولاړو کلیوالو پر سر یوه دوره وخوړه او د یوې ونې په یوه وچ ښاخ کېناست:

کاغ، کاغ، کاغ...

ولاړو خلکوسترګې ور واړولې، یوه تیږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو بېرته لنډ راوګرځېد اویوه هسکه یې دناستې لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې یې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.

وروسته په ولاړو خلکو کې یوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بیړه یې مول خلاص کړ او په دره کې دکانګو او استفراق غږ پورته شو.

خلکو یو بل ته وکتل، ټولوخپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې یې له خواشینۍ سره سره، کرکه هم پرته وه

وروسته د درې په پورتنې سر کې د وړو تیږو د ښویېدو غږ پورته شو، د خلکو غږی اوږدې شوې، یوه سړي منډې را وهلې... پټکی یې په غاړه کې ول ول پروت و او سپینه ږیره یې باد یوې خواته اړولې وه.

کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځای پر ځای ودرېد، بیا یې څو لړزانده ګامونه واخیستل، لوڅو پښو یې د خوړ په سپینو وړو تیږو دوینو سره ټاپونه پرېښودل. 52

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا د یوه پړمخي پراته ځوان سر ته ودرېد، لینګي یې ولړځېدل او کله چې یې خوار ځنګنونه پر وړو تیږو ولګېدل، د شنو مچانو بنګې شو. د بوډا چاودې او نرۍ ګوتې د سړي پر اوږه ولګېدې، هغه یې ستوني ستغ را واړاوه، په ځیر ځیر یې ورته وکتل، د سړي تور او ګاږګوتي ویښته سپیره وو، مخ یې شین او پړسیدلی ښکارېده او لوخې توري سترګې یې له ژېړو مېږیانو ډکې وې.

بوډا یوه شېبه په ځیر ځیر ورته وکتل. بیا پر پراته سړي ور پرېوت، د هغه مخ یې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې یوه تېره کوکه تاو را شوه!

ـاه زویه! اه زویه! اه.....

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شپې

تیلیفون وشرنګېد...

پر تخت پرتې څوانې ښځې سترګې رنې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رڼا کې یې دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښویده، ګوشی یې پورته کړه او په خوبولي غږ یې وویل:

ــڅوک یې؟

غوږ یې و تخنېد:

ــاه ! ګرانې، زه یم.

ښځې یو اوږد ارږمی ویست، ورو یې وپوښتل:

ــڅنګه یې؟

ــښه یم، ګرانې! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم، ډېره مې یادېدې.

ښځې خبره ور پرې کړه!

ــڅه وخت راځې؟

مقابل لوري وویل:

ــبس! د طیارې ټکت مې اخیسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، درېیمه به په کور کې یم.

ښځې یو سوړ اسویلی ویست، تندي یې ګونځې پیدا کړې، خوله یې خبرو ته جوړوله چې سړي وار ړومبی کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــاه! ګرانې! پوهیږې چې څومره درپسې خپه یم، اووه ورځې مې نه یې لیدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره! ژوند له تا پرته څومره تریخ دی، هو رښتیا! نن مې د سرو زرو یوه ښکلې غاړکۍ درته واخیسته، ډېره قیمتي ده، الماس پکې کار شویدي، ستا له سپینې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، یوه بله به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړیدی، ښکلی نوم دی، خوښ به دې شي، درته یې ووایم!

ښځه په خبره کې ور ولویده:

ــګرانه! ستا روغتیا ته اندېښمنه شوم، سترې به یې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.

سړي په خوند وویل:

ــدا دوه ساعته لټ په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترګو سترګو کیږي، کله ویدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسې نه ده؟!

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ــهمداسې ده.

سړي وویل:

ــښه ګرانې، دادی ما ستا په یاد سترګې سره ور ورستې، په دې هیله چې په خوب کې دې ووینم، زما په اړه فکر مه کوه! ښه شپه.

ښځې په بیړه ګوشی کېښوده، وروځې یې سره ورغلې، په خشکه یې وویل:

ــاحمقه!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې ترخنګ پراته ځوان ځنګ بدل کړ، پرته له دې چې سترګې رڼې کړي، شونډې يې وخوځيدې:

_څوک و؟

_خاوند مې، ويل يې چې درې ورځې وروسته درځم.

ځوان د هغې تر نرۍ، سپينې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته يې ټينګه کړه، ورو يې وويل:

_خوا مه بدوه! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وویل:

ـ پلاره! د پنېر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.

زوړ موږک د پنېر ټوټه ور واخیسته، تېره غاښونه یې پرې ټینګ کړل، اوږد وغځید او بیا یې سر پورته نه شو.

د ځوان موږک کوچنۍ ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته څو نرې موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پړسیدلی جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.

په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنېر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسیدونکي موږکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.

ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسیدونکي موږکان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، یوه چاغ موږک د پیپسي یو زنګ وهلی ټیمي بوتل وټنګاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــما د جوارو د پټي د اوسیدونکو موږکانو لپاره یوه لویه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ.
له دې هیسته به د ظلم په نو م څه نه وي، امر کوم چې د غوږو د لوی ټیم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواږه ولري او ان که د پاچا په ورځنیو کارونو کې کومه نیمګړتیا ویني، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزیران و ټاکم، مخلص وزیران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپیر ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي .
خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتیا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بیرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډیو نورو پټیو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړیکي غواړو ، د دوئ کروندو ته په درنه سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.
ځوان موږک د اتحاد، د پټي د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادۍ په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسیدونکو موږکانو دخوشالۍ په بڼه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم اوتیارې دوره نوره تیره شوه، موږ د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.
د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ یې په کارتن کې پروړه هو اره کړه او کارتن یې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګاڼه. د غوړو له ټیم څخه هم هغه موږکان خو شې شول چې د ده د پلار د واکمنۍ پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورونو نیول شوې وو.

د جوارو د پټي موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې یې ښه لیدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټی اباد و ویني، موږکا ن د پټي له ابادۍ سره مینه پیدا کړي او په راتلونکي کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي اوسیدونکو موکانو ته زیرى ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر یو به په سوله کې ژوند وکړي.

ځوان پاچا یوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو یوه برخه یې د پټي پر موږکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې یو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو یې وازګې پیدا کړې وې، خو کله چې ذخیره جوار خلاص شول او خوبولي د باندې را ووتل، پټی تر پخوا سپېره ښکارېده.

موږکان بیا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ویې ویل چې که دوئ په ګډه پټي ته له نږدې لښتې څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بیرته شنه کېدای شي،. ده زیاته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د موږکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه يې د يوې اوونی نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پتې همداسې وچ پا تې شو.

په دريم ځل چې د پتي موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دليل يې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چليږي، دوی بايد په خپله کار وکړي، د پټي په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خورا ک لپاره يو څه ومومي.

د ځوان پاچا دا خبره د پټي په موږکانو ښه ونه لګېده او يوه پاچابې کفايته وګڼه. دې سپکاوي وزيرانو ته غوسه وروسته او ګنهګار موږک ته يې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سينه وويل چې د پټي موږ کان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.

دريم ځل د پټي پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وويشل شول، خو دوئ د پټي له ابادی سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...

څه موده وروسته بيا خوبولي موږکان له خپلو سوړو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې نااميدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزی وويل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پټي موږکان بايد پخپله کار وکړي، پټی زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پيدا کړي.

د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته يې وويل چې له دوئ سره يې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم يې ونه خوړ او د جوارو د پټي اوسيدونکو موږکانو ته يې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.

وروسته دوه موږکان په چټکی سره د کارتن سرته وختل، يوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولګوله او بل يې يو بريت ور وشکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وزیرانو سترګې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډېره موږ پخپله ملامت یو، د پتې موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه وو‌بشل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پتې موږکانو پخوا تر دې ډېر سخت ژوند درلود، لوږه وه، نېستي وه،جګړه وه، خوله پاچا څخه یې سترګه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.

دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې ، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پاڼې لاندې یو موږک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لګولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.

زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونیو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پتې په سپېره ډاګ بدل شو، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پېول او خوړل به یې.

نور نو د جوارو په پتې کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پاڼې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پتیو موږکان به هم د جوارو پتې ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچني موږکان به یې تښتول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان پاچا خواشيني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، ګاونډيو تېرى کاوه، د پټي وچېدو يې زړه خوړ، چا يې خبره نه منله او ان وزيران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا برېت په لنډه موده کې سپين شول.

په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډيو څخه د خلاصون په هيله له يوې پيشو څخه مرسته وغواړي، پيشو په خوشالی دا وړانديز ومانه، دا به د جوارو د پټي په پولو ګرځېده او هغه موږک به يې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، منډې يې غوښتې او بيخوبی ته ضرورت پېښېده، ځکه پيشو ډېره ژر ستړې شوه،خو وروسته يې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پټي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانی سره به يې هره ورځ د پټي درې څلور موږکان تر ستوني تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبر و، خو له وېرې يې څه نه ويل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستوني ستغ پروت و، سترګې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولی و او بدن يې پړسيدلی ښکارېده.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به یې چیغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځیرونه به یې وشرنګېدل، سر به یې پورته کړ او بدن به یې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځیدلي کسان خواشیني وو، دوئ په راوتلو رډو سترګوځواني نجلۍ ته کتل او په ځېرو کې یې ګونځې ښکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې یوه چیغه کړنه!

ـــتور کوډګر ناوخته شو!

تر څنګ ولاړ سړي په عاجزی وویل:

ـــد پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس باید را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، یوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج یې له سره لیرېکړ او په خپلو اوږدو سپینو څڼو کې یې ګوتې تېرې کړې. یوه شېبه غلی و، وروسته یې ډډ غږ د ماڼۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

ـــکه زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.

دولاړو درباریانو سرونه وځړیدل، په ځېرو کې یې وېره ښکارېدله او وزیرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.

یو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شیشو څخه ماڼۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباریانو اوږدې زرینې چپنې ځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې يې ځګونه پيدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلايي موټ يې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.

چوپه چوپتيا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځيرونو شرنګ وکړ، چيغه به يې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پر پروته.

لمر په لوېدو و چې د ماښې يوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزيرانو د سالون لويې دروازې ته وچې سترګې نيولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ايست. شېبه وروسته يو زوړ سړی راښکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږيره يې درلوده او پر نری غاړه پورې يې په خړسپينسي پيېلو څو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباريانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټيټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وا نه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست. ښه شېبه يې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده باڼه نېغ ولاړ وو، تر سترګو يې يوه توره حلقه راګرځيدلې وه او پر سرو شونډو يې سپين ځګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجينې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او يو خيرن جام يې راويستل، وروسته ودرېد، له ځان سره يې څه وويل او ترکټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وويل:

ــزه په تور کوډګر باور لرم.

تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه يې ونه ويل، هماغسې يې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات يې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډګر شونډې تر ډېره خوځيدلې، بيا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجين ته يې لاس ور وغځاوه، يو سپين بوتل يې راويست او کله چې يې د بوتل اوبه په جام کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچولې، له جام څخه یو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رڼې شوې، ځنځیرونه وشرنګیدل اوتور کوډګر چیغه کړه!

ــاې شیطاني اروا! ته څه غواړې؟

د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو یې سوروالی پیدا کړ او شېبه وروسته یې سترګې سرو وینو ونیولې. نا څاپه یې له شونډو یو ډېر نارینه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.

غږ وویل:

ــتر ټولو بدمرغه انسان!

له دې سره د ځنځیرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځید، په لاس کې نېولې ککرۍ یې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات یې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد، سترګو یې تور والی پیدا کړ او شېبه وروسته بېسده پریوته.

پاچا ور مخته شو، د چپنې لستوڼی یې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد

تور کوډګر وویل:

ــد پا چا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان ووینې.

پاچا یوه شېبه غلی و، بیا یې وزیرانو ته مخ ور واړاوه او امر یې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ور ته پیدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لمر ختو سره ډولونه وډربېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد، ده يو لوی ښکر خولې ته نيولی و او چيغې يې وهلې چې ترټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.

په ماڼۍ کې پاچا او وزيران بې خوبه او خواشيني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راووړ چې تر ټولو بدمرغه انسان يې موندلی دی.

پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شېبه وروسته په يوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې يې نه وو، پر مخ يې يو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې يوې لويې بوټۍ ته ورته و.

سړي وويل چې دی يو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې يې لاس او پښې غوڅې شوېدي او د مخ لوی پرهر يې هم د توري نښه ده.

د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځيرونه وشرنګيدل، د نجلۍ سترګې سرې شوې او له خولې يې ځګونه وبهيدل. تور کوډګر د سړي د ايستلو امر وکړ او ويې ويل چې ده د ازادۍ په جګړه کې برخه اخيستې او تر ټولو نيکمرغه انسان دی. وروسته يې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.

نيم سات نور هم ووت، بيا د يوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې يوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټينګه نيولې وه او وارخطا وو.

ښځې په ژړا کې وويل چې خاوند يې له غره څخه د خرخلاو لپاره بوټي راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان يې له لوږې مړه شول، نورو ته يې يو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي يې ساتلي دي. دوئ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ه وېرانه کې اوسي، یواځې څلور دیوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بیا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.

ځنځیرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له مانۍ ووتل.

تور کوډګر وویل:

ژوند یې تریخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ویلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.

شېبه وروسته یو په ونه لوړ بنیادم په سالون کې ودرېد، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په څېرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تور کوډګر وویل چې خبرې دې وکړي.

د سړي سر وځړېد او له خولې شخه یې یواځې یوه جمله را ووته!

ــزموږ خاوره پردیو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.

ناځاپه د مانۍ لویې شیشې ولړځیدې، له کټ شخه یو تور لوګی پورته شو او یوې ویروونکې چیغې په سالون کې انعکاس خپور کړ!

وسوځیدم!

لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې شخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانګ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپېنې رڼا ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو!

ــپلاره! زه مو ولې ترلې یم؟

تور کوډګر وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــتر ټولو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې

يو مړی وشو، مرکه کېناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخېستلو قسم ياد کړ او زامنو يې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بيا مرکه سره راټوله شوه، داځل بل پلار د انتقام خبره کوله.

کلونه تېر شول، سينې غلبېل شوې، د يوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ يوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته يواځې تور سرې پاتې وې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګرې کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې.

کلکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راووړ، له یوې بلې سره وغږېدو، خو دی خواشینی و او د زړه په زور یې خندل.

علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.

په حیرانۍ مې وپوښتل:

ـخو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقانې دې هم خپله ده،بیا ولې قرضداره یې؟

ده راته وکتل، په خړو شونډو یې یوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو یې ویل:

ـشکر وباسه چې د کور مسولیت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.

پوه مې کړ چې دا زما دپوښتنې ځواب نه و.

یو سوړ اسویلی یې ویست ، شونډې یې وخوځېدې:

ـڅه درته ووایم، اووه سره عیال لرم، ټول واړه دي، ځوک ناروغه وي، ځوک د مکتب کتابچې غواړي، یو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو ربېلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یوه میاشت پاتې ده، خو مور دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.

یوه شپېه غلی و، بیا پرته له دې چې راته وګوري په خواشینۍ یې وویل:

ــنه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ویل:

ــشپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر یې نه غواړم.

په اوږ ه یې لاس راکېښود او مننه یې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بیا ښار ته راغلم، خو میاشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ویل یې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه!

زه هم په بیړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.

خدای ته مې شکرونه ویستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته یې په خواشینۍ راته وویل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي یې له خاورو مړه راوایستل، یواځې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!

زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بایسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو دیوالو پرځای غتې توري لوټې پرتې وې، چا راته وویل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، رېره یې ببره وه او تر مخ یې څو جریبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غریو کې یې وویل:

ــد غنمو رېبلو ته مې زړه نه کېږي، نپوهېږم! په چا یې وخورم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېله

کونګري ژړل... مور یې راغله، بچي ته یې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته یې خیرن پړی ور لوېدلی و، په لکۍ پوري یې هم پلاستیکي خلطه غوټه وه.

مور یې په کاوړ وویل:

_چا دومره ځورولی یې؟

کونګري ژړل...

مور یې په پاسته غږ وویل:

_چرګې دا کار کړی؟

کونګري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.

مور یې وویل:

_خوسکی و.

_نه

_ام م م م پیشکه؟

_نه

مور یې فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

_دلته خو بل څوک نه اوسي.

کونګري خپله لکۍ وخوځوله، په غریو کې یې وویل:

_انسان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې يودم وخندل، د کونګري پر سپېره مخ يې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو يې وويل:

ــاه ګرانه! راځه چې ځو، له انسانانو څه ګېله!!!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون

سړي غټه لونګۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:

ـغواړم یوه برجوره کلاه جوړ ه کم، ته ونېسه! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه!

هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:

ـخیرو کاکا! نقشه د منډې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه!

ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:

ـیاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم درواخله، یو څو لیکې ولیکه ! بس ! دا یې هم نخشه!

چاره نه وه، ومې ویل:

ـسبا ته یې وغواړه!

سړی له خندا شین شو، ښه شېبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:

ـ ایله دې نره خبره وکړه! خو ګوره! د زوروري کلاه نخشه به راته لیکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ ګولۍ یې هم ونه خوري.

په حیرانۍ مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــته خو بدي دار نه يې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوې؟

په زوته يې وخندل:

ــای ساده ګله! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه!

دی روان شو، ماته د يوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و، د بېګاه يې نه لرل، خو کله چې يې د ختو کور جوړاوه، لومړی يې د ګراج ځای پرېښود، ما يې علت وپوښت، ده راته وويل:

((هی هی انجنير صاحب! خدا کلانه! ميشه که صاحب يک موتر شويم.))

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورنۍ ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:

ـــتا هېڅ هم نه دي زده کړي!

د ماشوم سر وځړېد.

پلار وویل:

ـــخلور میاشتې یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې!

د جامو د ګنډلو د ماشین غږ ودرېد، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:

ـــسړیه! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.

د سړي تندی تریو شو، لاسي بکس یې ور واخېست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.

ښځې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:

ـــګوره زړګیه! ته باید خپل درسونه ووایې، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل یې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو یو ښکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.

ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...

ښځې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:

ـــهله ګرانه! د مکتب وخت دې دی !

هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوټونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.

هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد، موټر ګړندي روان ول، یو لاروی وردمخته شو، ماشوم یې تر لاس ونیو، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و، معلمې يې پر توره دړه د الفبا توري وليکل، په لوړ غږ يې وويل:

ـخوب قندولکا! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید!

ماشوم په حيرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...

شېبه وروسته معلمې وپوښتل:

ـقندولک! تو چرا نوشته نمیکنی؟

ماشوم ورو وويل:

ـڅه ؟

د معلمې شونډې وخوځېدې::

ـچه گفتي؟

هلک بيا خپله خبره تکرار کړه!

ـڅه وکم!

معلمې تندی تريو کړ!

ـبچيم! مه پشتو ره نميفامم ! تو چه ميگی؟

ولاړه شوه ، د يوه بل ماشوم تر څنګ ودرېده، په خوشالۍ يې وويل:

ـآفرين بچی لايق، چقه زود نوشته کدی!

د تختې پر سر پر يوه لوی کاغذ ليکل شوي وو :

((په مورنی ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي

خوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوشیو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګی یوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګي ټوټې) یوې بلې خواته ولوېدل.

نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې یې باد شوې ، کیڼ لورته ړنګه شوه، سر یې د چوترې پر سمیټي ژۍ ولګېد، ځای پر ځای پرېوته.

هلک د هغې تشي ته لغتې ونیولې، په عمر پخه ښځه له کوټې راووته، هلک یې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې ځخه یې ښېراوې راووتې:

ــ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وینې...

هلک لاس ور وغځاوه، ښځه یې تر مټ ونېوله، نجلۍ ته یې دوه ــ درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد، له خولې ځخه یې ځګونه باد شول:

ــوژنم یې !

دا یې وویل او دیوال ته نږدې د خرې پر کته کېناست.

ښځې خپلې لورته وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې، غاښونه یې په وینو سره ول، ښځې په ژړا کې وویل:

ــمړه دې کړه!

هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه یې لستونی تېر کړ، څه یې ونه ویل.

د نجلۍ زګېروی واورېدل شو، شېبه وروسته یې سترګې رنې کړې، یو دم یې وژړل، ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې يې په وينو سرې شوې، په غريو کې يې
وويل:

ـــڅه ووايم، خدای دې ځوانيمرګ کې.

وروسته يې د نجلۍ ټکرۍ سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته ننوته.

ښځې هلک ته مخ ور واړاوه، ورو يې وويل:

ـــڅه خطا، څه ګناه، ولې؟

هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه يې وويل:

ـــدا دريم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي!

مور يې چيغه کړه!

ـــنو په دې کې څه خبره ده؟

هلک په غوسه وويل:

د کلا تر مخ هلکان مردکي کوي، شرم دی شرم!

ښځې په غريو کې وويل:

ـــزار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مينځو! اوبه راوړي !

هلک چيغه کړه!

ـــ دومره آزادي مه ورکوه! که مې دا وار ولېده! مرداره به يې کم

له دې سره يې په جېب کې پرتو مردکيو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library